

Νόμιζα πῶς ημουν ἔαπλωμένος σ' ἔνα μιαλακὸ στρωσίδι καὶ λίγο-λίγο πέθαινα. Μὰ ἡταν ἔνας θάνατος γλυκὸς ποῦ ἐμεθοῦσε καὶ ἔπλάνενε. "Ενοιωθα πῶς ἔκειν' ἡταν ἡ τελευταία νύχτα μου καὶ ὅμως ποθοῦσα νὰ μείνω ἔτσι παντοτεινὰ στὴν ἀγκαλιά της. Δὲν καταλάβαινα πειὰ οὔτε τὰ πόδια μου, ποῦ ἡταν σωριασμένα ἀπάνου στὰ χιονισμένα βράχια, οὔτε τὰ χέρια μου ποῦ ἡτανε δεμένα τὸ ἔνα μὲ τὸ ἄλλο σὰ σὲ ὑστερονή παράκλησι, οὔτε τὸ ὄπλο μου ἥξερα ποῦ εἶχε πέσει, κάπου σκεπασμένο ἀπ' τὸ χιόνι. Δὲ θυμάμαι οὔτε τί ἔκανα, οὔτε τί ἔνοιωθα, οὔτε τί ἔβλεπα. Θαρρῶ πῶς εἶχαν κλείσει καὶ τὰ μάτια μου καὶ εἶχα ναρκωθῆ. 'Ο κρύος χάρος μὲ εἶχε ἀγκαλιάσει δίχως ἄλλο σὲ λίγη ὥρα ἀκόμα θάσβυνα γιὰ πάντα.

"Ἐνα πόδι ἐσπρωξε τὸ κουφάρι μου· μιὰ φωνὴ σάλεψε τὴν νάρκωσί μου κι' ἀνοιξα τὰ μάτια μου. Ξημέρωσε μιὰ κάτασπρη αὐγή. 'Απὸ πάνου μου ἔνας δεκανέας εἶχε σταθῆ καὶ μ' ἐσκούντουσε νὰ κουνηθῶ. Μοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωή.

"Υστερα πῆγε καὶ στὸν ἄλλο καὶ τούδωκε κι' ἔκεινου μιὰ ἔλαφορή κλωτσιά. 'Ο σύντροφός μου δεν ἐσάλεψε. 'Ο δεκανέας τοῦ φώναξε. Δὲν ξύπνησε. 'Εσκυψε καὶ τὸν ἐκούνησε ἀπὸ τὸ κεφάλι. Τὸ κεφάλι γύρισε ἀνάσκελα κι' ἔμεινε, μὲ δυὸ μάτια μισοανοιγμένα, μ' ἔνα πρόσωπο μελανιασμένο, παγωμένο, πεθαμμένο.

('Αθῆνα, 1913)

E. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ!

ΒΑΘΕΙΑ οἱ πριγμένοι ἀράσαραν κ' ἐκόχλασε τὸ κῦμα κ' ἐκοιτοβόλησαν οἱ ἀφρού τὸ ὑγρὸ τῆς λίμνης μιῆμα κοιτόσπαρτος παράδεισος τὴν νύκταν ἀπόφετε ἐγίνη κι' ἀνέβηκαν ἢ δεκαφτὰ μὲ τὴν κυρὰ Φροσύνη.

Σῦνε, Φροσύνη, τὸ χροό! Σφιχτὰ χειροπιασμένες σ' ἀκολούθουν ἀχώριστες ἢ δεκαφτὰ παρθένες, λαλοῦν ἀθώορητα βιολιὰ κι' ἀναγαλλιάζ, ἢ λίμνη κι' ὁ φλοιόσθος τῆς ἀκολούμνιᾶς εἴνε τραγούδια κ' ὕμνοι.

Εἴνε πικρές ἢ ἐιθύμισες καὶ στάζουντε φασιάνι μὰ στρέψει ίδες — καταδιωχτὰ φεύγοντα οἱ βρονκολάκοι, δ' Ἀλῆ πασσᾶς ἀπόκοντα, μὲ μιὰρ ὅχια γιὰ ζώρη τραβᾶ τὰ γέρωκι μαλλιά, τὰ γένεια ξεροιζώνει.

Κι' ἀν σ' ἐρωτήσῃς ἢ λίμνη σου: — Γιατί, Φροσύνη, τοιώθω σιὰ στήθη μου ἀναγάλλιασμα, σιὰ βύθη μου χαοά; πές της: — 'Η Γαλανόλευκη, μὲ τὸν αἰώνιο πόθο, φέροντε τῶν Φώτων τὸ Σταυρὸ ποῦ ἀγιάζει τὰ νερά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ